

Fra Melbourne til Pattaya

AV NILS E. BLOCH-HOELL

De fullstendige offisielle rapportene fra de to verdenskonferansene for misjon i 1980 har ikke vært tilgjengelige når dette skrives. Men jeg har hatt adgang til en del forberedelsesmateriale og til rapporter og kommentarer, både det som trykkes i dette nr. NOTM og spesialnummeret av *International Review of Mission*, October 1980 – January 1981.

Bakgrunnen for de to møtene er vel kjente. Det er to bevegelser med tilknytning til hver sin by i Sveits. Kirkenes verdensråds folk, med *Genève*-bakgrunn møttes i Melbourne i mai 1980. Omtrent en måned senere møttes *Lausanne*-bevegelsens folk i Thailand.

Den sterke sosialetiske vekkelsesvinden som stadig blåser fra kirkeøkumenikkens sentrum i Genève, merkes tydelig i materialet fra Melbourne, så tydelig at vi nok kan tale om slagside. Det minner om Kirkenes verdensråds møte i Uppsala 1968. Det hadde som motto «Se, jeg gjør alle ting nye!» Men hovedinnholdet i Uppsala 1968 pekte mer i retning av «Kom, la oss gjøre alle ting nye!» — Melbourne-møtets motto var «Komme ditt rike!» — Men hovedinntrykket kan like gjerne formes i ord som «Kom, la oss skape et rettferdig velferdsrike på jorden!»

Melbourne-møtet var preget av at latinamerikaneren Emilio Castro er direktør for KV's avdeling for verdensmisjon og evangelisering. Mange av dokumentene har samme tendens som latinamerikansk frigjøringssteologi. Det gir seg positivt utslag i en legitim oppfordring til kamp for menneskerett og etisk ressursfordeling, og i spissformuleringer som: «I sine vitnesbyrd om Guds rike i ord og gjerning må kirkene våge å være til stede der hvor mennesker blør.»

Men det gir seg også negativt utslag i en slagordmessig bruk av fattigdomsbegrepet, og i en uklar og forenklet tale om at «Gud er i arbeid overalt hvor det arbeides for menneskerett, frihet og fred».

Supermaktene, Kina, Sovjetunionen og USA vil hevde at de arbeider for frihet og fred, tross krigene i Vietnam og Afghanistan. — Likevel gir Melbourne-møtet rom for solid misjonsteologisk substans også for slike som betoner evangelisering, ord og sakrament og omvendelse.

Pattaya-møtet samlet konservativt evangelikale med den såkalte Lausanne-pakten som basis. Men aksenten ved Pattaya-møtet var nok ikke identisk med Lausanne-paktens. Verdensmøtet for de allianseøkumeniske i Lausanne 1974 hadde som motto «La all jorden høre Hans røst!» Der ble misjonsteologiske grunnteser meislet ut, så langt det rakk (f.eks. uten sakramentene). I Pattaya 1980 var det mer tale om metode og strategi, og temaet var: «Hvordan skal de få høre?» — Med vekten på metode og strategi må man idag også trekke inn sosiologiske aspekter. Og det skaper spenning selv i en harmoniserende allianseøkumenisk forsamling. Det var åpenbart også en viss spenning i spørsmålet om «Samarbeid i verdensevangelisering.» Aksenten var annerledes: «Imperialisme, slaveri, mangel på kulturell følsomhet og likegyldighet overfor de trengende og maktesløse er noen av de onder som har revet ned kirkens vitnesbyrd og lagt anstøtsstener på menneskers vei til Kristus.» — Men grunntonen var den samme: «På ny er oppdraget blitt lagt inn over oss, og vi har kjent forpliktelsen til å bringe det glade budskap ut til de milliarder som ikke har hørt om Kristus og er fortapt uten ham.»

Det er ennå et uavklart spørsmål om Lausanne-bevegelsen vil intergreres i The World Evangelical Fellowship og opporganiseres.

Ellers ønsker vi formannen i styret for Egede Instituttet, professor Munthe lykke til med det koordinatoroppdrag han har fått i Lausanne-bevegelsen.